

loven kom som det første af mig i Aar fremsatte Lovforslag. Det gør mig ondt at maatte betage ham denne Glæde. Sagen er den, at alle de Lovforslag, jeg har fremsat i denne Rigsdagssamling, ere gaaede samtidig, nemlig den 6. Oktober, ud fra Ministeriet. At der tilfældigvis efter den 6. Oktober har været Møde i Landstinget, før der blev Møde i Folketinget, er af den Slags Spil af Skæbnen, som ingen raader over, og det er altsaa ikke for at glæde det ærede Medlem, at der er sket en saadan Ordning af Tingene. Jeg vil blot om dette Forhold sige til det ærede Medlem, at „Prygleloven“, som han gerne maa blive ved at kalde den, er baade i det hele og ogsaa i den særlige Bestemmelse, han ikke synes om, en fuldstændig human Lov, som meget vel kan tage Børneopdragelsesloven under Armen, naar den vandrer her ind i Tinget. I Børneopdragelsesloven er der ogsaa Prygl, det maa det ærede Medlem vide, ligesom der ogsaa har været Prygl i de københavnske Kommuneskoler, saa længe det ærede Medlem har været Medlem af Københavns Kommunalbestyrelse. Der er kun den Forskel, at jeg har modereret de Prygl, som var i Børneopdragelsesloven, ligesom jeg altid har holdt af, at hvad der var strengt kun blev anvendt i Nødstilfælde. Men i Længden ville det ærede Medlem og hans Meningsfæller ingen Vegne komme ved at fremstille Prygleloven som et Modstykke til de andre Lovforslag, jeg har fremsat. Det er humane Lovforslag alle sammen.

Det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) ønskede en Undersøgelse af Levnedsmidler ogsaa i Jylland. Dertil skal jeg blot sige, at hele dette Anliggende sidst var til Behandling i Rigsdagssamlingen 1902—03, og da var dette særlige Spørgsmaal ogsaa rejst, om der ikke burde tilvejebringes en Undersøgelse af Levnedsmidler ogsaa i Jylland og ikke blot i København. Jeg stillede mig saaledes dertil, at naar der blev bevilget de fornødne Penge dertil, var der fra min Side ikke noget i Vejen derfor. Men det Udvalg, som havde Sagen til Behandling, skrev da: „Nogen Tvivl kan sikkert rejses om, hvorvidt en mulig Deling af Arbejdet kunde medføre nogen Fare for Undersøgelsernes Nøjagtighed og Ensartethed. Naar Udvalget dog ikke stillede Ændringsforslag med Hensyn til dette Punkt, saa ønsker man at fremhæve, at man forudsætter, at den paagældende Bemyndigelse kun anvendes med størst mulig

Forsigtighed“. Der vilde altsaa derved blive givet Justitsministeren en Bemyndigelse — en Bemyndigelse, som jeg udtrykkeligt erklærede, at jeg ikke vilde bruge. Det forekommer mig derfor lidt urimeligt, at det ærede Medlem, der selv har sat sit Navn under denne Udvalgsbetænkning, nu efter 2 Aars Forløb trækker det Spørgsmaal frem igen.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) var ogsaa i denne Rigsdagssamling vred over, at Arrestforvareren i Storeheddinge ikke var bleven sat under Tiltale. Det ærede Medlem maa virkelig søge at gøre sig begribeligt, at en Mand ikke kan blive tiltalt, fordi han har staaet og set paa noget, som er foregaaet, men som han ikke har haft nogen Pligt til at forhindre eller gøre Anmeldelse om.

Det ærede Medlem ønskede at vide, om ikke Sagsomkostningerne for Folk, der havde haft Sager med Fuldmægtig Sechers Dødsbo, kunde blive betalte af Statskassen. Det er jo en Sag, som egentlig nærmest hører ind under Finansministeren. Hvis Finansministeren mener, at det kan være rigtigt, at Statskassen i saadanne Tilfælde betaler Omkostningerne, kan jeg fra Justitsministeriets Standpunkt selvfølgelig ikke have noget derimod. Men det maa ikke glemmes, at det her drejer sig om rent private Sager, som de paagældende Folk have haft med Fuldmægtig Secher.

Det ærede Medlem sagde dernæst: „Jeg ønsker gerne at spørge den højtærede Minister om, hvorvidt der fra det offentlige Side er gjort noget, som har foranlediget, at Fru Munthe-Morgenstjerne er bleven fængslagt paa Middelfart Sindsygeanstalt.“ Dertil skal jeg gerne svare, at der fra det offentlige Side ikke er foretaget noget som helst i den Henseende. Jeg har henvendt mig til Overlægen paa Anstalten angaaende Oplysninger om denne Sag, og ifølge dem er den Indlæggelse, der har funden Sted, foregaaet paa en ganske normal Maade og paa den samme Maade, hvorpaa Hundreder og Tusinder af saadanne Indlæggelser ere foregaaede i Aarenes Løb. Hvorvidt den paagældende Dame var eller er farlig for sig selv eller sine Omgivelser, skal jeg lade være usagt. Det ærede Medlem maa vide, at dette ikke er det eneste Hensyn, hvorefter Folk anbringes paa Sindsygeanstalterne, men at Hovedhensynet tværtimod er, at Folk kunne komme i Kur og Pleje og blive helbredede. Naar det ærede Medlem beskæftigede sig med denne Sag, var det